

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 69/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 22. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť T. M., J., zastúpeného advokátkou JUDr. A. K., B., vo veci namietanej nezákonnosti a neústavnosti volieb starostu obce Jastrabá podľa čl. 129 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky konaných 27. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2010 doručená sťažnosť T. M. (ďalej len „sťažovateľ“), z ktorej vyplýva, že ide o sťažnosť podľa čl. 129 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa § 59 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Sťažovateľ sťažnosťou namietal porušenie ústavy a zákona Slovenskej národnej rady č. 346/1990 Zb. o voľbách do orgánov

samosprávy obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „volebný zákon“) vo voľbách starostu obce Jastrabá konaných 27. novembra 2010.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že bol kandidátom na poslanca obecného zastupiteľstva i kandidátom na funkciu starostu obce Jastrabá. Podľa oficiálne zverejnených výsledkov volieb sa na voľbách zúčastnilo celkom 402 z celkového počtu 524 zapísaných voličov. Sťažovateľ tvrdí, že ako kandidát na poslanca získal celkom 161 hlasov a ako kandidát na starostu celkom 152 hlasov. V. S. (ďalej len „porušovateľ“) získal ako kandidát na poslanca celkom 156 hlasov a ako kandidát na starostu celkom 226 hlasov.

Neústavnosť a nezákonnosť volieb starostu obce vidí sťažovateľ v týchto skutočnostiach:

«1. Dňa 21.11.2010 zvolal starosta obce stretnutie občanov, na ktorom mala byť prerokovaná príprava a realizácia investičného zámeru - výstavby fotovoltaiických elektrární v katastri obce Jastrabá. Vzhľadom k tomu, že rovnaký investor sa snažil otvoriť v katastri obce kameňolom, čo sa mu vďaka odporu občanov nepodarilo, mal aj tento jeho zámer pomerne veľa odporcov. Napriek tomu, že v úvode bolo povedané, že nejde o predvolebnú akciu, z jej priebehu bolo zrejmé, že starosta obce sa rozhodol prostredníctvom zástupcu investora ovplyvňovať voličov. Podstata tohto ovplyvňovania spočívala v tom, že zástupca investora vyhlásil, že so starostom uzavrel ústne dohody o tom, aké výhody poskytne obci v prípade, ak sa jeho zámer bude realizovať a súčasne otvorene vyhlásil, že ak bude do funkcie starostu zvolený sťažovateľ, o žiadnych výhodách pre obec nebude rokovať. Je zrejmé, že voliči boli nepripustným spôsobom ovplyvňovaní tak, aby volili porušovateľa za starostu a nie sťažovateľa. Porušovateľ týmto konaním významne porušil Ústavou SR zaručené pasívne volebné právo sťažovateľa, keďže sťažovateľ stratil rovnaké postavenie ako mal starosta. Aj keď, ako sme už uviedli, toto stretnutie občanov priamo s voľbami nesúviselo, jeho dôsledkom bolo znevýhodnené postavenie sťažovateľa vyvolané sprostredkovaným nátlakom zo strany porušovateľa na občanov - voličov.

2. Porušovateľ ako starosta porušil ust. § 7 zákona o voľbách do orgánov samosprávy tým, že nezabezpečil, aby bol vyložený zoznam voličov. Nielenže tento zoznam

nevyložil včas, ale ho nevyložil vôbec, čím znemožnil voličom zoznámiť sa s ním a podať prípadné námietky voči skutočnostiam tam uvedeným.

3. Porušovateľ zneužil liberalizáciu právnej úpravy hlásenia trvalého pobytu občanov podľa zákona č. 253/1998 Z. z., keď umožnil prihlásenie približne 70 osobám k trvalému pobytu v obci (toho viac ako 30 osôb prihlásil k trvalému pobytu do svojho domu na adrese J.), a tým im umožnil zúčastniť sa volieb, hoci tieto osoby zrejme nikdy nemali a ani nemajú skutočný záujem tvoriť trvalú súčasť obce a podieľať sa na jej každodennom dianí. Sťažovateľ sa tiež dozvedel, že viacerí „voliči“ boli prihlásení aj na č. domu ..., pričom súhlas vlastníka domu k prihláseniu k trvalému pobytu v tomto prípade nemohol byť predložený, nakoľko jediná vlastníčka tohto domu je dlhodobo hospitalizovaná. Počet všetkých občanov obce k 1. októbru 2010 bol zverejnený na informačnej tabuli obce a bol 561. Počet voličov podľa volebného zoznamu bol 524, z čoho vyplýva, že v obci by bolo iba 38 detí resp. občanov, ktorí nespĺnili podmienky byť voličom, čo je zrejme nezmysel. Keď iba detí do 14 rokov bolo v obci viac ako 40. Sťažovateľ sa v tejto súvislosti dozvedel, že vo viacerých prípadoch, kedy bol na volebnom lístku na starostu označený porušovateľ, zostal volebný lístok na voľbu poslancov neoznačený.

4. Porušovateľ „zabezpečil“ dopravu prenosnej volebnej urny tak, že sám členov volebnej komisie rozvážal, pred aj počas vykonania voľby vstupoval do domu voličov, čím mohol ovplyvniť slobodu ich rozhodovania.

5. Volebná komisia neoverovala totožnosť voličov ani v prípadoch, kedy žiadny z členov volebnej komisie toho ktorého voliča nepoznal a uspokojila sa s predložením prihlasovacieho lístka k trvalému pobytu. Nebolo tým zaručené, že sa volieb zúčastnili voliči zapísaní do zoznamu voličov a či boli títo voliči vôbec oprávnení voliť.

Sťažovateľ požiadal okrskovú volebnú komisiu o spísanie zápisnice o podaní námietok na priebeh volieb, o ktorej nebolo rozhodnuté. Konanie, ktoré takéto porušenie právnych predpisov spôsobilo, nie je možné kvalifikovať inak ako prečin marenia prípravy a priebehu volieb, a preto podal na porušovateľa trestné oznámenie. Rovnako trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a pre podozrenie zo spáchania tohto prečinu podala aj ďalšia obyvateľka obce Jastrabá M. M. mať za následok zmenu výsledkov volieb.»

Sťažovateľ v závere navrhol, aby ústavný súd vyhlásil voľby starostu obce Jastrabá za neplatné alebo zrušil napadnutý výsledok volieb starostu.

II.

Podľa čl. 129 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o ústavnosti a zákonnosti volieb prezidenta Slovenskej republiky, volieb do Národnej rady Slovenskej republiky, volieb do orgánov územnej samosprávy a volieb do Európskeho parlamentu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02).

Podstatou ochrany ústavnosti vo volebných veciach je ochrana práv zaručených v čl. 30 ústavy, t. j. predovšetkým aktívneho a pasívneho volebného práva. Prostredníctvom čl. 30 ods. 2 a 3 ústavy sa garantuje všetkým oprávneným voličom právo spolurozhodovať

o personálnom, resp. politickom zložení príslušných zastupiteľských orgánov pri rešpektovaní zásad všeobecnosti, rovnosti a priamosti volebného práva, ako aj tajnosti hlasovania (aktívne volebné právo). Ústava zároveň garantuje najmä prostredníctvom čl. 30 ods. 4 možnosť (právo) občanov a vo vzťahu k voľbám orgánov územnej samosprávy aj cudzincov s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky (čl. 30 ods. 1 druhá veta ústavy) uchádzať sa o zvolenie za člena (poslanca) niektorého zo zastupiteľských orgánov za rovnakých podmienok (pasívne volebné právo) [m. m. PL. ÚS 18/07].

Ústavný súd uplatňuje svoju právomoc vyhlásiť voľby za neplatné alebo zrušiť výsledok volieb podľa § 63 ods. 1 zákona o ústavnom súde iba vtedy, ak k porušeniu volebného zákona dôjde spôsobom ovplyvňujúcim slobodnú súťaž politických síl v demokratickej spoločnosti, pričom na uplatnenie tohto oprávnenia sa vyžaduje hrubé alebo závažné porušenie, prípadne opätovné porušenie ustanovení zákonov upravujúcich prípravu a priebeh volieb (napr. PL. ÚS 17/94 a PL. ÚS 18/99). Nie každé porušenie volebného zákona teda vyvoláva nevyhnutne neplatnosť volieb alebo voľby kandidáta. Porušenie volebného zákona musí dosahovať takú intenzitu, ktorá je spôsobilá založiť následok spočívajúci v nezákonnosti výsledku volieb (PL. ÚS 14/99). Ústavný súd každý prípad posudzuje materiálne, prihliada pritom tak na účel a zmysel volebného zákona, ako aj princípy volebného práva.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že namietané protiústavné alebo nezákonné konanie musí mať priamy vplyv na dosiahnutý výsledok volieb. Túto skutočnosť musí sťažovateľ nielen namietat', ale aj doložiť exaktnými dôkazmi. Nestačí samotné označenie dôkazov (PL. ÚS 17/94, PL. ÚS 5/03 a PL. ÚS 35/03). Súčasťou zákonných náležitostí sťažnosti sú totiž aj dôvody, pre ktoré sa voľby napádajú, s označením dôkazov [§ 60 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde]. Vzhľadom na význam volieb v demokratickej spoločnosti a z neho vyplývajúcu prezumpciu ich ústavnosti a zákonnosti je na sťažovateľovi, aby v záujme prijatia jeho sťažnosti ústavným súdom na ďalšie konanie (pri predbežnom prerokovaní) kvalifikovaným spôsobom označil také dôkazy, ktoré vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu nasvedčujú, že jeho tvrdenia o neústavnosti alebo nezákonnosti volieb sú reálne možné, prípadne pravdepodobné,

a zároveň sú spôsobilé preukázať porušenie zákona o voľbách a odôvodňujúce záver o inom legitímnom výsledku volieb.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že vo voľbách na starostu obce konaných 27. novembra 2010, v ktorých získal 152 hlasov a zvolený starosta 226 hlasov, došlo k porušeniu jeho „ústavou zaručeného práva rovných a slobodných volieb“ a viacerých ustanovení volebného zákona, ako aj k porušeniu ustanovení zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o hlásení pobytu občanov“) zo strany zvoleného starostu. Sťažovateľ však bližšie neoznačil, ktoré základné právo podľa ústavy a ktoré zákonné ustanovenia malo byť údajne postupom zvoleného starostu obce vo voľbách porušené, pričom v sťažnosti poukázal len na neplatné znenie § 7 volebného zákona.

Vo vzťahu k prvej konkrétnej námietke sťažovateľa obsahujúcej údaje o konaní verejného zhromaždenia (21. novembra 2010), na ktorom malo dochádzať k ovplyvňovaniu voličov tým, že v sťažnosti bližšie neidentifikovaný zástupca investora fotovoltanických elektrární vyhlásil, že so starostom uzavrel ústne dohody o tom, aké výhody poskytne obci v prípade, ak sa jeho zámer bude realizovať, ústavný súd konštatuje, že z týchto skutočností sa nedá priamo vyvodiť porušenie konkrétnych ustanovení volebného zákona zo strany starostu obce, a to najmä z dôvodu, že verejné zhromaždenie sa neuskutočnilo v čase volebného moratória, ale v období volebnej kampane (§ 30 ods. 2 volebného zákona).

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku sťažovateľa o porušení § 7 volebného zákona starostom obce, ktorého sa mal dopustiť tým, že nezabezpečil vyloženie zoznamu voličov, ústavný súd uvádza, že uvedené ustanovenie volebného zákona v znení, podľa ktorého mala obec povinnosť vykladať zoznam voličov najmenej 30 dní pred voľbami, aby do neho mohli občania nahliadnuť, bolo zrušené zákonom č. 233/1998 Z. z., ktorým sa menil a doplňal volebný zákon, účinným od 28. júla 1998, a preto aj túto námietku sťažovateľa ústavný súd vyhodnotil ako irelevantnú.

K námietke sťažovateľa, podľa ktorej porušovateľ zabezpečoval dopravu volebnej urny tak, že *„sám členov volebnej komisie rozvážal a pred aj počas vykonania voľby vstupoval do domu voličov, čím mohol ovplyvniť slobodu ich rozhodovania“*, ústavný súd poukazuje na § 31 ods. 6 volebného zákona, podľa ktorého môže volič požiadať okrskovú volebnú komisiu o to, aby mohol hlasovať mimo volebnej miestnosti. V takom prípade okrsková volebná komisia vyšle k voličovi dvoch svojich členov s prenosnou volebnou schránkou, hlasovacími lístkami a obálkou. Podľa názoru ústavného súdu však skutočnosť, že iná fyzická osoba zabezpečuje prepravu členov volebnej komisie a voličmi, nemusí znamenať automaticky aj porušenie volebných predpisov za podmienky že táto osoba nevyvinie aktivitu k ovplyvneniu hlasovanie voličov. Sťažovateľ síce tvrdil, že porušovateľ vstupoval do domov voličov, avšak neoznačil žiadne relevantné dôkazy o tom, že by porušovateľ v tejto súvislosti presviedčal voličov, ktorí požiadali o hlasovanie mimo volebnej miestnosti k hlasovaniu v jeho prospech. Ústavný súd však považuje za potrebné zdôrazniť, že osoby, ktoré sa zúčastňujú volieb ako kandidáti, by sa mali vyvarovať počas volieb akýchkoľvek aktivít súvisiacich s priebehom volieb, pretože sa tým reálne vystavujú riziku, že ich prípadné zvolenie bude následne relevantným spôsobom spochybnené (podobne sp. zn. PL. ÚS 20/2011).

Ani vo vzťahu k ďalšej zo sťažovateľových výhrad k priebehu volieb, ktorou namietal postup volebnej komisie pri hlasovaní spočívajúci v neoverení totožnosti voličov, ktorým bolo umožnené voliť, sťažovateľ na podporu, resp. preukázanie uvedeného tvrdenia nenavrhol a ani nepredložil žiadne dôkazy (najmä nenavrhol žiadnych svedkov, ktorí by namietané skutočnosti hodnoverne dosvedčili). Rovnako nekonkretizoval ani to, v akom počte prípadov sa tak stalo, ani či by to mohlo reálne ovplyvniť vyhlásený výsledok volieb.

Napokon, najpodstatnejšou námietkou sťažovateľa, ktorú si ústavný súd všimol a ktorú osobitne preskúmal, bola tá, že tesne pred voľbami malo dôjsť k porušeniu zákona o hlásení pobytu občanov tým, že starosta *„umožnil prihlásenie približne 70 osobám k trvalému pobytu v obci (z toho viac ako 30 osôb prihlásil k trvalému pobytu do svojho domu na adrese J.), a tým im umožnil zúčastniť sa volieb, hoci tieto osoby zrejme nikdy nemali a ani nemajú skutočný záujem tvoriť trvalú súčasť obce a podieľať sa na jej*

každodennom dianí“. V prípade prihlásenia trvalého pobytu niektorých z týchto osôb k domu č. 42 sa tak dokonca malo udiť bez súhlasu vlastníka domu, ktorý mal byť v tom čase hospitalizovaný.

Ústavný súd pri posúdení tejto námietky vychádzal predovšetkým zo skutočností zistených v rámci trestného konania vedeného Obvodným oddelením Policajného zboru Kremnica vo veci podozrenia zo spáchania prečinu marenia prípravy a priebehu volieb a referenda podľa § 351 ods. 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov vedeného pod ČVS: ORP-88/KC-ZH-2011, ktorého sa mal dopustiť porušovateľ tým, že v krátkej dobe pred komunálnymi voľbami prihlásil do obce Jastrabá na trvalý pobyt 55 nových obyvateľov s predchádzajúcim rôznym trvalým pobytom mimo obce Jastrabá, pričom ho tieto osoby mali voliť na post starostu obce. V rámci tohto trestného konania bolo zistené, že v roku 2010 sa prihlásilo na trvalý pobyt v obci spolu 57 obyvateľov, z toho 49 osôb v období od 23. novembra 2010 do 26. novembra 2010. Z tohto počtu osôb bolo prihlásených až 39 osôb na adresu bydliska starostu obce V. S. (z nich bolo 37 oprávnených voličov), avšak len 19 osôb z nich sa zúčastnilo volieb. Obdobne aj zvyšných 10 občanov prihlásených na iné adresy využilo svoje právo voliť. Z uvedeného vyplýva, že oprávnených voličov, ktorí sa zúčastnili volieb a súčasne sa prihlásili na trvalý pobyt tesne pred komunálnymi voľbami, bolo spolu 29. Tvrdenia sťažovateľa o tom, že na trvalý pobyt bolo tesne pred voľbami prihlásených až približne 70 osôb (z dôvodu snahy ovplyvniť výsledok volieb), neboli v priebehu prešetrovania skutočností odôvodňujúcich začatie trestného stíhania preukázané.

Porušovateľ však v trestnom konaní poprel akúkoľvek súvislosť prihlásenia občanov na trvalý pobyt v obci s priebehom komunálnych volieb a tvrdil, že tieto osoby boli prihlásené na trvalý pobyt v obci Jastrabá preto, lebo vykonávali práce v súvislosti s výstavbou fotovoltanickej elektrárne. K týmto skutočnostiam boli vypočuté orgánom činným v trestnom konaní aj ďalšie osoby, ktoré mali potvrdiť pravdivosť tvrdení porušovateľa. V uvedenom trestnom konaní poverený policajt policajného zboru uznesením z 30. decembra 2010 vec odmietol podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z.

Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, pretože nie je dôvod na začatie trestného stíhania ani na odloženie vecí.

Ústavný súd už judikoval, že v rozpore s účelom a funkciou volieb do orgánov samosprávy obcí sú také aktivity kandidátov na funkcie v orgánoch samosprávy obcí, ktoré na základe zneužitia liberalizácie právnej úpravy hlásenia (trvalého) pobytu občanov (zákon o hlásení pobytu občanov) smerujú k tomu, aby sa týchto volieb mohli zúčastniť aj také osoby, ktoré trvalo žijú mimo územia obce, a teda netvorí, resp. v skutočnosti nechcú tvoriť trvalú súčasť tohto územného spoločenstva fyzických osôb (obyvateľov obce). Zvlášť negatívne treba hodnotiť takéto aktivity vtedy, ak kandidáti na volené funkcie v orgánoch samosprávy obce, resp. subjekty, ktoré ich kandidatúru podporujú, prisľúbia fyzickým osobám, ktoré trvalo nežijú na území obce, určitú protihodnotu za to, že sa v obci prihlásia na trvalý pobyt v čase pred voľbami na účely výkonu volebného práva do orgánov samosprávy obce. Podľa názoru ústavného súdu výsledok volieb tak starostu, ako aj poslancov obecného zastupiteľstva je nepochybne závislý okrem iného aj od počtu voličov, ktorí využili svoje právo voliť (m. m. PL. ÚS 110/07).

S prihliadnutím na opísané okolnosti prípadu by sa mohlo javiť ako dôvodné, že prihlásenie 49 osôb na trvalý pobyt v obci (z ktorých 39 osôb bolo prihlásených na adresu porušovateľa) malo zo strany porušovateľa špekulatívny charakter s cieľom ovplyvniť aj výsledky volieb do orgánov samosprávy obce. Ústavný súd však poznamenáva, že prípadné vyhlásenie volieb za neplatné alebo zrušenie napadnutého výsledku volieb nemôže byť odôvodnené len domnienkami bez reálnych dôkazov, ktoré by preukazovali porušenie ústavnosti alebo zákonnosti volieb.

Súčasne je potrebné poznamenať, že ohlasovňa (t. j. obec) je podľa § 10 písm. c) zákona o hlásení pobytu občana povinná urobiť záznam o hlásení pobytu v evidencii pobytu občanov, ak sú splnené podmienky podľa § 3 ods. 8, § 5 alebo § 8 ods. 3, prípadne podľa § 9 uvedeného zákona. Neprihlásenie trvalého pobytu občanov, ktorí o to žiadajú a splnili všetky podmienky ustanovené právnymi predpismi, by súčasne mohlo viesť k porušeniu základného práva na slobodu pobytu podľa čl. 23 ods. 1 ústavy. K načrtnutej otázke sa žiada

spomenúť, že ústavný súd sa už v minulosti zaoberal prípadom, v ktorom bolo v rozpore so zákonom odopreté určitej skupine občanov právo prihlásiť sa na trvalý pobyt v obci. Týmto postupom starostka obce porušila aj právo sťažovateľov zúčastňovať sa na správe vecí verejných slobodnou voľbou svojich zástupcov zaručené v čl. 30 ods. 1 ústavy obmedzené takým spôsobom, ktorý ho zbavil efektívnosti bez toho, aby bol zachovaný vzťah primeranosti medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom (pozri nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 36/02 z 30. apríla 2003).

Pre právne posúdenie námietky sťažovateľa z ústavných a zákonných hľadísk je však podstatné, že rozdiel hlasov medzi zvoleným starostom a sťažovateľom ako neúspešným kandidátom bol až 74 hlasov (zvolený starosta získal 226 platných hlasov a sťažovateľ získal iba 152 platných hlasov), a preto 29 hlasov odovzdaných osobami, ktoré boli v krátkom období pred voľbami prihlásené na trvalý pobyt v obci, nemohlo zmeniť konečné výsledky volieb starostu obce Jastrabá takým spôsobom, aby bolo dôvodné vyhlásiť voľby starostu obce za neplatné, prípadne zrušiť napadnutý výsledok volieb. Inými slovami, ak by ústavný súd zohľadnil námietku sťažovateľa a dokazovaním by zisťoval jej hodnovernosť a relevanciu na účely spochybnenia výsledku volieb, výsledky takéhoto zisťovania by zjavne nepostačovali na to, aby ústavný súd po prijatí volebnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol dospieť k záveru o porušení pasívneho volebného práva sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené podľa ústavného súdu absentuje priama príčinná súvislosť medzi namietaným porušením zákonnosti, resp. ústavnosti volieb a ich výsledkom, ktorý sťažovateľ napáda. Sťažovateľ riadne neoznačil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení o porušení zákonnosti a ústavnosti volieb, a preto podľa názoru ústavného súdu nebolo možné v danej veci dospieť ku konkrétnym záverom o závažnom alebo hrubom porušení ústavy a ďalších právnych noriem v napadnutom volebnom procese. Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí volebnej sťažnosti sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. februára 2011